

ΔΕ ΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ΚΡΕΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟΥΣ

Έχουν περάσει μόλις δυο 24ώρα από τα τελευταία διαγγέλματα των πολιτικών ηγετών της Ρωσίας , των ΗΠΑ και της ΕΕ για το ζήτημα της "ανεξαρτησίας της Ουκρανίας" και διαπραγματεύσεων επ' αυτού και ήδη μετράμε νεκρούς, καθώς το μελάνι που αποτυπώνεται στις καινούργιες και κατάλευκες σελίδες της ιστορίας θέλει τις εξελίξεις να μεταβάλλονται συνεχώς.

Πιο συγκεκριμένα πρόκειται για τη χερσαία εισβολή ρωσικών αναβαθμισμένων και βαριά οπλισμένων στρατευμάτων, υπό την διαταγή του προέδρου της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν το ξημέρωμα της 24ης Φεβρουαρίου.

Αν όχι το 1991 που σήμανε την προσωρινή ανεξαρτησία της Ουκρανίας σίγουρα το 2005 είναι η χρονολογία που νοηματοδοτεί την έναρξη μιας σύγκρουσης, όταν ο φιλοδυτικός Βίκτορ Γιουσένκο κερδίζει την εκλογική αναμέτρηση. Και αυτό διότι η προσπάθεια του να βγάλει την Ουκρανία από τη σφαίρα επιρροής του Κρεμλίνου και να τη φέρει πιο κοντά στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ σίγουρα σήμανε μελλοντικές συγκρούσεις μεταξύ των κρατών και των κομματιών του κεφαλαίου. Ο ανταγωνισμός λοιπόν παρέμεινε έντονος και ίσως αυτή τη φορά θα λέγαμε προμήνυε μία ακόμη πιο άμεση σύγκρουση.

Από τις ορέξεις του Γιουσένκο μέχρι και τις συγκρούσεις φασιστών - ναζιστών το 2014 προφανώς ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσία δε θα έμεναν απλά αμέτοχοι. Από τη μία υποσχέσεις για ένταξη στο Νάτο και ευρωζώνη παρουσιάζοντας ένα επιχείρημα δήθεν για καλύτερους και πιο ποιοτικούς όρους ζωής και από την άλλη δήθεν ανεξαρτητοποίηση και απελευθέρωση. Τα δύο αυτά σενάρια όχι μόνο καλύτερους και ποιοτικούς όρους ζωής δεν φέρανε αλλά αντιθέτως εξυπηρέτησαν τα συμφέροντα των εμπλεκόμενων δημιουργώντας έτσι έναν εμφύλιο των φτωχών.

Η αλήθεια είναι όμως πως η περίπτωση της Ουκρανίας δεν αποτελεί κάποια εξαίρεση. Είναι μια ακόμη εικόνα της επεκτατικής στρατηγικής των κρατών γύρω από τα χερσαία και οικονομικά σύνορα τους και άρα τη σφαίρα επιρροής και τα κέρδη τους. Το ζήτημα όμως είναι τι κερδίζει η εργατική τάξη από τους πολέμους των εκμεταλλευτών τους και η απάντηση σε αυτό είναι τίποτα. Κάθε πόλεμος που εντολοδοτείται από τα πάνω αφήνει πίσω του νεκρούς εργάτες και εργάτριες, ακόμη μεγαλύτερη υποτίμηση της εργατικής δύναμης και φυσικά πολλά μερίδια για να μοιραστεί το κεφάλαιο.

Όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση, έτσι και σε αυτή της Ουκρανίας η πίτα των μεριδίων είναι μεγάλη και αυτοί που θέλουν να πάρουν από ένα κομμάτι είναι πολλοί. Σε αυτό εξαίρεση εννοείται πως δεν αποτελεί και η Ελλάδα. Ως κράτος – μέλος του ΝΑΤΟ και με τρεις βάσεις στα εδάφη της, η συμμετοχή της χώρας μία ενδεχόμενη γενικευμένη σύραξη είναι πολύ μεγαλύτερη από όσο πιθανώς φαντάζονται αρκετοί. Όπως και κάθε άλλη χώρα έτσι και η Ελλάδα διατηρεί επεκτατικές τάσεις όχι μόνο εδαφικές αλλά και οικονομικές, με το εγχώριο κεφάλαιο του οποίου τα συμφέροντα υπερασπίζεται το κράτος, να τρίβει τα χέρια του βλέποντας την μέσω του πολέμου πιθανή επέκταση των συμφερόντων του.

Ίσως τα διαγγέλματα και των δύο πλευρών να ακούγονται τόσο ρομαντικά και τόσο διψασμένα για την επιβολή της δικαιοσύνης, της τάξης και της ειρήνης αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο μία ακόμα σφαγή. Μία σφαγή μεταξύ των φτωχών για τα κέρδη των πλουσίων, των τραπεζών και των οπλοβιομηχανιών. Σίγουρα κανένας Πούτιν , κανένας Μπάιντεν, κανένας Μητσοτάκης κανένας Μακρόν και κανένας Ζελένσκι δε θα πάει να σκοτωθεί στη μάχη. Αντιθέτως θα επιστρατεύσουν εμάς τους εργάτες και τις εργάτριες, με τους μισθούς πείνας να πολεμήσουμε για τα δικά τους συμφέροντα. Για το λόγο αυτό και δεν πολεμάμε για τα κέρδη όσων μας πατάνε στο λαιμό και πλουτίζουν από τη δική μας εργασία, τις δικές μας ανάγκες, το δικό μας θάνατο. Ο μόνος πόλεμος στον οποίο δεχόμαστε να πολεμάμε είναι απέναντι τους και έχει ξεκινήσει από όταν ξεκίνησε η ιστορία της εκμετάλλευσης, πραγματοποιείται καθημερινά και ας είναι πολλές φορές χωρίς όπλα στα χέρια.

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ,
ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ ΟΙ ΑΟΖ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΤΟΥΣ**

Αναρχική Ομάδα A Batalha
abatalha@espiv.net | abatalha.espivblogs.net

